

Всевъзможните бежанци заливащи, Стария материк никак не са случайни. Иначе ако бяха, не биха били толкова много от друга религия и с такова настървение да напират. Но погледнато от друг ъгъл, това ги прави добре дошли на европейска земя. Напълно отговарящи на философията на Хегел, че *конфликтите и злото са движеща сила на историята*. Особено ако не са по закона на природата, а по друг – **попътният вятър за ескалацията им.**

Като люлка на цивилизацията Европа гори от атентати. Въпреки безпрецедентните мерки за сигурност. И ще продължава да гори! Щом подбудителят им така си е изпитал стратегията (от която да умират само невинни), че каквито и мерки за сигурност да има – винаги да е неизменният победител, **опиващ се от кръвта на жертвите си!**

Любимият ми философ Шопенхауер, който ме преобърна с ирационалната си философия и не по-малко трогна с житейската си съдба на игнориран от всички и лишен от академична кариера човек, не само че не е бил убит духовно – а напротив – със своя стоицизъм е успял не само да създаде непреходното, но и да въздейства днес на немалко творци във време на отчайваща бездуховност, да не спират по пътя си, а напук на всичко да продължат и да отстояват себе си в името на истината.

Гониш ли върха в някой жанр, така започват да те игнорират, мразят и унижават, като някой инфантилен, лишен от разумни основания – сякаш си устремен към върха не по мъченически път, а по друг – някой направо те тика към него, без да се мъчиш.

Измежду коварствата на живота влиза и най-съвършеното: от всички подбрани да се борят срещу най-голямото зло на съвременното хора, да има и такива, които тайно да го толерират. И то дотам, че перманентно да го има: като нещо градивно, без което не можем.

Романът на Оруел „1984“ е с невидан успех. Сякаш не е сатира, а любовна или криминална история. Защото като изкуство често се игнорира не само от критиката, но и от управляващия елит. Но в случая подобна сатира да получи такова признание е нещо изключително. Щом самият той като автор е самото изключение – подигравателно дръзнал не само да изобличи лицето на тоталитаризма (от който и до ден днешен отърване няма) – но и да издигне на нов пиедестал сатирика като гражданин, надарен със смелостта на човек – **сам сред милиардите себеподобни.**

Понякога и насън се стряскам при мисълта за Джон Милтън. Да изгубиш зрението си и да създадеш „Изгубеният рай“ е нещо белязано със знака на подвига. А къде е подвигът у нас при повечето днешни автори? Никъде! Пишещи само за пари и обществени почести, без да оставят нещо, от което да спечели и се извиси самата литература като изкуство. Не, наистина трябва да си Джон Милтън, надскачайки се в страданието и с написаното **да виждаш далеч повече** от нормално виждащите слепи.

Гениалността затова е гениалност, за да удивлява и да няма обяснение. Но най-абсурдното е, че такива като нас също нямат обяснение, но далеч не са гениални.

Истински призваните в полето на афоризма и фрагмента са удудващо малко. А щом един жанр е далеч по-малко овладян, някак си от само себе си с по-голяма тежест стои.

Няма страшно! Дори и да не те оценят по законите на литературата, винаги ще те оценят по други закони. Така че не може да останеш незабелязан. Иначе какво по-страшно от това?

Бъдещето на сатирата е в безобидния хумор. Не че няма да се роди някой даровит. Напротив! Ние сме много талантлив народ. Обаче **Лукавия** неслучайно е лукав. И като **Княз** на този свят инвазията му така ще ескалира, че да убие в зародиш и най-малкия опит за сатира като най-голяма ерес.

На човек изтикан в блатото на обществената несрета, действа някаква самосъхранителна сила от него – да лавира някак нагоре – изравнена с теглото му от неразбории, които е преживял и отблъснал от себе си, че и той да се почувства човек.

Великият учен Исак Нютон – открил *закона за всемирното привличане*, навярно най-много е съжалявал защо хората не са като физическите тела – само да се привличат, а не и взаимно да се отблъскват като едноименни заряди, **копаещи взаимно и гроба си.**

*Ако силата, действаща на системата отвън, води до ускорението ÿ (по Нютон), погледнато аналогично, силата, действаща отвън върху системата у нас, **води по-скоро до обезсилването ни.*** (Като своего рода ускорение.)

Вечният двигател на Никола Тесла (електрическият), способен да замени този с вътрешно горене и с много добри характеристики, е неосъществен поради злобата и недалновидността на хората обвинили го в магьосничество. Тази несекваща недалновидност сякаш е програмирана **вечно да убива откривателството** – способно да преобърне и най-ортодоксалната представа за реалност.

Какъв е смисълът, че Тесла е запалвал *електрически крушки от пет мили разстояние* (в иновативно изражение) – щом житейският блясък на повечето простосмъртни продължава да бъде едва ли не по-малко **от яркостта на една обикновена крушка?**

В науката е доказано, че *въображението е повече от знанието* – въпреки че посредствеността като висша форма на незнание и простащина **е много повече от въображението.**

Колкото по-бързо се движи дадено тяло, толкова по-бавно тече времето. Да, ама ние, колкото по-бързо се движим във времето – за вероятността доброто старо време да се върне отново **времето буквално е спряло!**

Когато четем за откритието на Лайбниц за *безкрайно малките величини*, това не може да не предизвика асоциация в съзнанието ни за безкрайно нахлуващите малки в изкуството – **вечно изживяващи се в ролята на цензори.**

Както няма човешко изследване, минаващо за истински научно, без да е минало през математически доказателства (по Леонардо) – така няма и социологическо изследване, минаващо за истинско, без да няма и задължителна доза **преиначени данни**.

Сметките в математиката са едно, а в битието ни – нещо съвсем различно. Щом същите в нея винаги водят до логически завършек, а нашите – тъй да си ги правим, че накрая все друг да ни види сметката. *А математиката е точна наука* – по природосъобразен път, нямащ нищо общо с този, **по който се нарежда съдбата ни**.

Хармонията в природата, разкриваща се най-ясно от математиката, навярно би могла да отстъпи (колкото и абсурдно да звучи) **само на хармонията в дисхармонията от извечното ни противоборство** – като още по-завършена.

Животът ни е като *уравнение с много неизвестни*. Нещо като функция от орисията да бъдем **световнонеизвестни, с малки изключения**.

Доказаното, че *математиката е майка на всички науки*, е равно на доказаното, че сме разкатали майката на математиката, безсилна да изчисли **амплитудата на абсурда, в който живеем**.

Ако анализираме закона на Кеплер за движението на планетите по елиптична орбита около Слънцето, бихме стигнали и до извода, че контролът над човека е също в подобна орбита спрямо него – **само че в кръгова**.

Колкото *Нептун* е най-отдалечен от Слънцето – толкова хората на Земята са **най-отдалечени от слънцето на покаянието си**, задето са хора.

Коперник си е Коперник. От велик по-велик! Но както и да ни убеждава, че *Земята не е център на Вселената, а само център на тежестта*, той най-малко би допуснал колко непредсказуема може да стане човешката неуправия – **сякаш се генерира от един център** – като център на света, с цялата си тежест.

Въпреки че *Венера е много по-гореща от Земята, същата Земя – незастиващата лава на тероризма* – **буквално е като една Венера за нас** – извечните потърпевши.

Земята се върти около оста си от самата си същност. А нас ни отвъртват от същността ни – **заради самата ни същност**.

Фактите говорят, че *човек е с 5 см по-висок в Космоса, отколкото на Земята* – като един вид компенсация – щом тук на Земята същият винаги се смалява **като употребено същество за висотата на други**.